

Djordje Balasevic

Budimpestanski Sneg (nova Gradiska, 1980.)

Da l' se bar ponekad seti
plasim se da ne
k'o u nekoj opereti
zbilo se to sve
violinist, tuzni pajac
lepa zena i tokajac
a kulise zavejani grad

Vodila me kud je htela
bio sam njen gost
Veresmarti, Citadela
i Lancani Most
zavejani Trg Heroja
gde pozeleh da je moja
i da uvek bude kao tad

Iz daleka zvonio je
neki cimbal star
molila me da joj pisem
jednom bar
svitalo je jutro snežno
budilo se sve
ljubila me nezno k'o nijedna pre

Pogledom sam posle dugo
pratio njen trag
zavejanom ulicom
Sent Haromsag
plasila me slutnja neka

znao sam od pre
sve izgleda iz daleka drukcije

Srce nekad jace bije
kad se setim nje
sve Listove rapsodije
bude stare sne
zeleo bih znati gde je
da l' se seti sneg kad veje
il' je neko drugi ljubi tad